

KAJ BI S SKRBM

Władysław Broniewski

Kaj mar mi za libijski pesek, kaj mar za sibirsko mi zimo,
samo da v rokah imam puško, ki v boju ne nosi mimo,

kaj mar mi skorbut in temnice, glad in potepanje moje —
radost vojaško bom v torbo dal kakor kruh in naboje.

Ne maram nobene nagrade, ne maram za vence in slavo,
želim si le čevlje vzdržljive, da mogel bi priti v Varšavo.

Da krepko po pločnikih svetih v Varšavi bi mogli stopiti
podplati prišiti tam v Nárniku, v Tobruku cveki pribiti.

Veliko cesta smo steptali, veliko dežel obhodili,
a vendar na vsakem pohodu na poljsko smo zemljo stopili!

Po svetu ne iščem bogastva — in nič nimam razen te pesmi,
v Septembru so nemške granate iz hiše napravile kres mi.

Vrtiček imel sem za hišo, v njem rože in malo solate...
Jaz moram iz zemlje domače izgrebsti te nemške granate!

In rad bi poljubil to zemljo, ki mlad sem začel jo ljubiti,
a če mi je pasti, bi želel na pesku mazovskem zdahniti.

Pa kaj bi skrbeli, tovariši! Vkup z nami v vse štiri vetrove,
glej, naše lete eskadrile in naša mornarica plove.

mi bomo pokazali svetu, da Poljski smo zvesti ostali.
samo da bi puške imeli, samo da bi čevlji vzdržali.

NIC VEČ

Władysław Broniewski

Kaj je ostalo? Porušeni dom,
dnevi navadni, podobni snom,
sredi grobov moje matere grob,
zemlja, sovražnik, zločini in rop,

zemlja najdražja, zemlja zelena,
s soncem mazovskim blagoslovljena —
Visla in jagnedi vrsta šumeča,
kjer mi za hip zasijala je sreča,
kjer sem srce ji poklonil drhteč...
To in nič več? Najbrž nič več.

Kaj preostane mi še? Hrepeneti,
z vetrom kot listič osuti drseti,
slišati šum svetopisemskih rek,
sanjati Vislo in nadnjo njen breg,
in — nič več v snu! — se boriti pošteno
za domovino, v Septembru zgubljeno,
za to življenje, za dom svoj razbiti,
materin grob vse do smrti braniti,
dragi srce pokloniti drhteč...
To mi ostalo je. Najbrž nič več.

V VARŠAVI

Czesław Miłosz

Kaj delaš na kamenju stolnice
Svetega Janeza, pesnik,
ta topli pomladni dan?

Kaj misliš ob vetru, ki veje
od Visle in s sabo odnaša
rdečkasti prah razvalin?

Prisegel si, da ne boš nikdar
za jok se dal komu najeti,
da nikdar ne boš svoje roke
položil na rane svojega ljudstva,
da ne bi postale svetinje,
preklete svetinje, ki s sabo
jih vleče potomstvo v stoletja.

A vendar te tožbe Antigone,
ki išče med mrtvimi brata,
so kriki, katerih resnično